

ஆழ்வார்களும் தேவதாந்தரங்களும்

(கீர்த்தி மூர்த்தியான வித்வான் திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை ஸ்ரீ.உ.வே. கபிஸ்தலம்
க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி, ஸ்ரீரங்கம்)

ஆழ்வார்கள் தமது இன்னருளால் இவ்வுலகோர்கட்குத் தமிழ்மறைகளெனத் திகழும் பல திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்தனர். இவ்வாழ்வார்கள் எம்பெருமான் விஷயத்திலே மிக்கஈடுபாடுகொண்டு அவனையே உண்ணும் சோறும் பருகும் நீருமாக அநுபவித்தவர்கள். இவர்களைப்போலவே எம்பெருமான் திறத்தில் பக்தி உடையவர்கள் ஸ்ரீபராஸரர், ஸ்ரீவேதவ்யாஸர், ஸ்ரீஸூகப்ரஹ்மரிஷி ஆகிய முனிவர்கள்.

இம்முனிவர்களைக்காட்டிலும் விஞ்சிய ஜ்ஞாநம், அநுஷ்டானம் இவைகளினால் சிறப்புற்றவர்கள் ஆழ்வார்கள். ஏனெனில், ரிஷிகளின் ஞானம் முதலான யாவையும் கடும்தவம் புரிந்து கஷ்டப்பட்டு சேமித்தவையாகும். ஆழ்வார்களோ என்னில் யாதொரு சிரமமுமின்றி எம்பெருமானாலே அருள் பெற்று ஜ்ஞாநம் அநுஷ்டானம் இவைகளால் நன்கு தேறியவர்கள். இவர்கள் எம்பெருமான் விஷயத்திலும், அவன் ஸம்பந்தமுள்ள எல்லாப்பொருள்களிடத்திலும் பேரன்பு பூண்டவர்கள்; ஆதரவையும் மிக்க பரிவையும் காட்டும் தன்மையர்களாவர். எம்பெருமான் நாராயணனொருவனைத் தவிர மற்றெந்த தேவர்களையும் வணங்காதவர்கள்; மதியாதவர்கள். இத்தகைய தன்மை வாய்ந்தவர்கள் பதின்மர் உள்ளனர். இவர்களை அநுசரித்த ஆசார்யர்களாகிய நாதமுநிகள் போல்வாரும் இதரதேவதைகளிடத்தில் ஆழ்வார்களுடைய கொள்கைகளையே கொண்டவர்கள்.

ஆண்டாளும் ஸ்ரீமதுரகவிகளும் தனிச்சிறப்பு உடையவர்கள். ஸ்ரீமதுரகவிகள் தமக்கு ஆசார்யரான நம்மாழ்வாரைத் தவிர வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழாதவர்; நம்மாழ்வார் பகவானிடத்தில் ஈடுபட்டது போலே ஸ்ரீமதுரகவிகள் தம் ஆசார்யரிடத்தில் ஈடுபட்டவர். ஆசார்யனே எல்லாவுறவுமுறையும் என்றவர். ஸ்ரீமந் நாதமுநிகள் முதலான நம் ஆசார்யர்கள் யாவரும் ஆழ்வார்களுடைய நிலையையே தமது நிலையாகக் கொண்டவர்கள்.

ஆகவே, ஏனைய ஆசார்யர்களின் கொள்கைகளுக்கு மூலமான ஆழ்வார்களின் அநுஷ்டானம் தேவதாந்தர விஷயத்தில் என்னவென்று கண்டால், ஆசார்யர்களின் கொள்கைகளும் அதுவேயாம் என்பது முடிவு.

ஆழ்வார்களில் ப்ரதாநரான நம்மாழ்வார் “ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே” “நாரணன் முழுவேமுலகுக்கும் நாதன்” “கறுத்த மனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை” என்று தெய்வத்தையும், “நாகணமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்” என்று அந்த நாராயணன் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று உபாயத்தையும்,

“வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று அவனுக்குப் பாங்காகப் பணிசெய்வதே பரம புருஷார்த்தம் என்று புருஷார்த்தத்தையும் தீர்மானித்தார். மற்றைய ஆழ்வார்களும் “சிலையினாலிலங்கை செற்ற தேவனே தேவனாவான்” “நின்னலாலோர் தெய்வம் நான் மதிப்பனே!” “ஒன்றும் சோதி முகிலுருவம் எம்மடிகளுருவம் தானே” என்று தம் தம் திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.

உலகில் எவ்வளவோ தெய்வங்கள் மக்களால் போற்றப்படுகின்றனர். அவர்களில் ப்ரஹ்மா, ஸிவன், இந்த்ரன், மற்ற திக்பாலகர்கள், துர்க்கை எனப்பலர் வணங்கப்படும் தெய்வங்களாக உள்ளனர். இவர்களைப்பற்றி ஆழ்வார்கள் என்ன அபிப்ராயப்படுகின்றனர்; எப்போது இவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள்; எப்போது இவர்களைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமல் இவர்களுடைய ஸம்பந்தமும் கூடாது என்கிறார்கள்; என்ற இவையே இக்கட்டுரையில் விளக்கம் பெறுகின்றன.

ஆழ்வார்கள் தேவதாந்தரங்கள் என்னத்தக்க பிரமன் முதலானோரிடம் சிறிதளவும் பற்றுக்கொண்டவர்களல்லர். தேவதாந்தரங்களைச் சிறிதும் மதியாதவர்கள். திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தாதவர்கள். இத்தகைய ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை மறந்தாலும் இதரதெய்வங்களைப் பேணாதவர்கள். இஃதிங்ஙனமிருக்க, இவர்களைப்பற்றித் தம் தம் திவ்யப்ரபந்தங்களிலே சிற்சில இடங்களில் இகழ்ந்து பேசுகின்றனர். சிலவிடங்களில் புகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள்.

ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களை இகழ்வது எதனால் எனில், அவர்கள் தாங்கள் தமதுநிலைகளை மறந்து எம்பெருமானோடு எதிராகப் போட்டியிடுவரேல் அந்நிலைகளில் ஆழ்வார்கள் இத்தேவதைகளை இகழ்ந்து பேசுவார்கள். புகழ்வதோ எனில், இத்தேவர்கள் எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யங்களில் பங்கு கொள்வரேல் அப்போது சால்புகழ்வார்கள்.

திருமங்கை மன்னனாகிய பரகாலன் பரசமய பஞ்சுக்கனலாகப் பாடிய பாட்டுக்களில் “கற்புடைய மடக்கன்னி காவல் பூண்ட கடிபொழில் சூழ் நெடுமருகிற்கமலவேலி” “வியன் கலை எண்தோளிளாள் விளங்கு செல்வச் செறியார்ந்த மணிமாடம் திகழ்ந்து தோன்றும் திருக்கோவலூரதனுட் கண்டேன் நானே” என்று எம்பெருமானோடு துர்க்கையும் கூட்டிப்பாசுரமிடுகிறார்.

நம்மாழ்வாரும் “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா’ என்றும் ‘சிவனாய் அயனாய்’ என்றும் ‘அரியை அயனை அரனை அலற்றி’ என்றும் இப்படிப் பல பாடல்களில் எம்பெருமானை அயன் அரன் என்று பேசுகிறார். இப்படி அருளிச்செய்தமைக்கு யாது காரணம் என்று ஆராயவேண்டும்.

ஆழ்வார்கள் தேவதாந்தரங்களை இகழ்ந்து பேசிய பாடல்களும் பலவுண்டு. “காணிலும் உருப்பொலார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார் பேணிலும் வரந்தர மிடுக்கிலாத தேவரை” என்றும், “கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணடிக்கமலந்தன்னை அயன்” “சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம்” என்றும் பலப்பல இகழ்ந்து பாடியவைகளும் உள்ளன.

ப்ரஹ்மா முதல் தேவர்கள் யாவரும் அவரவர்கள் செய்த கருமத்தினால்-
 தவத்தினால் உயர்ந்த பிறவியையும் மேன்மையையும் எய்தியவர்கள். எம்பெருமான்
 நாராயணனாலே படைக்கப்பெற்றவர்கள். மற்றும் நாராயணனாலேயே இருப்புப்
 பெற்றுத் தம் நிலைகளை உடையவர்கள். “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்,
 நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்” என்றார்
 திருமழிசைஆழ்வார்.

இத்தேவர்கள் தமக்கு ஆபத்துக்கள் நேர்ந்த காலை எம்பெருமானிடம்
 அடைக்கலம் புகுந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வர்கள். ப்ரளயப்பத்து வேளையில்
 எம்பெருமானது திருமேனியில் வலது பாகத்தில் திரிபுரஸம்ஹாரம் செய்த
 பராக்ரமசாலி ஒதுங்கி, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டனன். பிரமன் எம்பெருமானது
 திருநாபீகமலத்திலே அடங்கினான். இத்தேவர்கள் எம்பெருமானது கட்டளைக்கிணங்க
 உலக பாலகர்களாய் உள்ளனர். இந்த எம்பெருமானிடம் உள்ள பயத்தினால் வாயு
 முதலான தேவர்கள் ஓடோடியும் உலகை ரக்ஷிக்கின்றனர் என்று வேதநூல்
 ஒதுகின்றது. இத்தேவர்கள் முக்குணங்களுக்கு வசியமானவர்கள். முக்குணங்களாவன
 - ஸத்த்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் என்பவை. ஸத்த்வகுணம்
 மேலிட்டிருக்கும்போது இத்தேவர்கள் கொந்தலர்ந்த நறுந்துழாய் சாந்தம் தூபம்
 தீபங்கொண்டு எம்பெருமானைத் தொழுதெழுபவர்கள். ரஜோகுண தமோகுணங்கள்
 மேலிட்டு ‘ஈஸ்வரோ஽ஹம்’ (நானேதெய்வம்) அதைச்செய்தேன் இதை அழிப்பேன்
 என்று பேசி கொல்வன முதலா அல்லன செய்ய முயல்வர்கள். விஷ்ணுவான
 நாராயணன் உலகத்தை எல்லாம் ரக்ஷிக்கும் இயல்புடையவன். “காக்குமியல்வினன்
 கண்ணபெருமான்”. எல்லாமறியும் ஆற்றல் உடையவனாயும் ஸர்வஸக்திமானாயும்
 உள்ளவன் எம்பெருமான். பிறப்பில்லாதவன். மற்ற தேவர்களோ எனில்
 அளவுக்குட்பட்ட அறிவு ஆற்றல் உடையவர்களே. மனிசர்க்குத் தேவர்கள் ஆற்றல்
 மிக்கிருப்பவர்கள். எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவர்களே. மனிசர்க்குத் தேவர்போலத்
 தேவர்க்கட்கும் தேவன் நாராயணன்.

பிரமன் படைக்கவும், ருத்ரன் அழிக்கவும் அதிகாரம் உடையவர்கள்.
 இவ்விரண்டையும் எம்பெருமான் தானே நேரடியாகச் செய்யாமல் இவர்களைக்
 கொண்டே செய்கிறான். இவ்வாறு எம்பெருமானாலே படைக்கப்பெற்று, அவனாலே
 தம் தம் உயர்நிலைகளையெய்திய இத்தேவர்களைப் பரதத்துவமாகவும், தமக்கு
 வணங்குதற்குரிய தெய்வங்களாகவும் ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்யவில்லை.
 “நளிர்திச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும் தளிரொளி இமையவர் தலைவனும்
 முதலா யாவகை உலகமும் யாவருமகப்பட நிலம்நீர்தீகால் சுடரிரு விசும்பும் மலர்சுடர்
 பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதும் அகப்படக்கரந்து
 ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமா மாயனையல்லது ஒரு மாதெய்வம்
 மற்றுடையமோயாமே?” என்று ஆலினிளந்தளிரில் காத்தளித்த கண்ணனைத் தவிர
 வேறென்றைத் தெய்வமாகக் கருதார்கள் ஆழ்வார்கள்.

தேவதாந்தரங்களின் இயற்கையான நிலைகளைப் பேசும்போது மனிதவர்க்கங்களைக் காட்டிலும் தேவர்கள் பன்மடங்கு ஞானமும் ஸக்தியும் வரபலத்தால் பெற்றவர்கள். “தவம் செய்து நான்முகனே பெற்றான்” என்று தவம் செய்து எம்பெருமானிடமிருந்து வரம் பெற்றதை அறிவிப்பார்கள். பிரமனுக்கு ஞானமும் ஸக்தியும் உள்ளவாறு எவ்விதம் எனக்கூறினார்கள்.

எம்பெருமான் நாராயணனது கட்டளைப்படி இத்தேவர்கள் நடப்பவர்கள். பரதந்த்ரர்கள். தங்களிஷ்டப்படி ஸ்வதந்த்ரமாக இயங்கும் ஸக்தியற்றவர்கள். எம்பெருமானின் இச்சைக்கிணங்க நடப்பவர்களாகையால் எம்பெருமானுக்கு இத்தேவர்கள் உடல் போன்றவர்கள். எப்படி என்றால், உடலுள் இருக்கும் ஜீவன் தன் நினைவுப்படித் தன் உடலையும் கைகால்களையும் நீட்டி மடக்க உபயோகிக்கிறான். உடலும் அக்காரியத்தைச் செய்து முடிக்கிறது. கடைக்குப் போக நினைத்தால் உடல் கடைக்குச் செல்கிறது. கட்டையைத் தூக்க எண்ணினால் கைகள் அதைச் செய்கின்றன. ஆகவே உடல் ஜீவனின் இச்சைக்கிணங்க வேலையைச் செய்து வருகிறது. இந்த ஜீவனுக்கும் உட்புகுந்து அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸக்தியளிப்பவன் பரமன் எனப்படுகிறான். இந்தப் பரமபுருஷன் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் அவ்வோ ஜீவனால் செய்து முடிக்கத்தக்க அறிவையும் ஸக்தியையும் கொடுத்துச் செய்விக்கிறான்; அவரவர்களின் தவப்பயனாக ப்ரஹ்மா முதலானோர்கட்குப் படைக்கும் திறமையையும் அறிவையும் ஆற்றலையும் கொடுக்கிறான். ஸிவன் இந்த்ரன் முதலானோர்கட்கு அழிப்பதற்கும் உலகை நடத்தியும் செய்யத்தக்க அறிவு ஆற்றலை அந்தராத்மாவாய் நின்று கொடுக்கிறான்.

நமக்குள் ஜீவனில்லையேல் நம் உடல் இயங்காது. பிணமாகிவிடும். அதுபோல ஜீவனாகிய உடலுக்குள் பரமாத்மா உயிராக இல்லாதுபோனால் உடலாகிய ஜீவன் இல்லையாய் விடுவான்.

ஆதலால் எந்த சிறுகாரியமோ பெருத்த காரியமோ ஜீவன் நினைத்தால் மட்டும் போதாது; நடைபெறுது. எல்லாவற்றுக்கும் எம்பெருமானது அநுமதியும் வேண்டும். நாராயணன் உட்புகுந்து நின்று ஸமஸ்த ஜீவராசிகளையும் உடலாகக் கொண்டு தன் இச்சைபோல் இயக்கி, படைத்தும் காத்தும் அழித்தும் ப்ரஹ்மாதிகளைக் கொண்டு செய்கின்றான்; செய்விக்கின்றான் என்று கூறப்படுகின்றது. ஆதலால் தேவதாந்தரங்களின் நிலை பரமாத்மாவாகிய நாராயணனுக்கு உடல் போன்றது. பரதந்த்ரமான நிலை. உடலானது தன் எஜமானனுக்கு இஷ்டப்படி நடப்பது போல தேவர்கள் தந்தாமுக்கு யஜமானனாகிய நாராயணனின் இஷ்டப்படி நடந்து அவனை மகிழ்விக்கின்றனர். நாட்டில் தமக்கு வகுத்தவைகளைச் செய்து வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இம்மாதிரியான நிலையைக் கருதியே ஆழ்வார்கள், ஸிவனது அந்தர்யாமியான நாராயணனே ஸம்ஹாரம் செய்கின்றான். ப்ரஹ்மாவிற் கு அந்தர்யாமியான நாராயணனே படைக்கின்றான் என்பதால் “அரியை அயனை அரனை அலற்றி”

“முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்று அருளிச்செய்தார்கள். எந்த வேலையும் எம்பெருமான் உட்புகுந்து செய்யாத போது நடைபெறாத காரணத்தாலும் உட்புகுந்து செய்யும்போது அக்காரியங்கள் இனிது நடைபெறுகின்றதாலுமே இவ்வாறு கூறினார்கள். ஆக இதிலிருந்து முக்யமான ஒரு பொருள் உணர்த்த அமைகின்றது. அதாவது தேவர்கள் உட்பட ஸகலஜீவராசிகளும் எம்பெருமான் இஷ்டப்படி நடந்து அவனை மகிழ்விக்க வேண்டியவர்களே. அல்லது அவனுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டியவர்களே என்றும் கூறலாம். “பரகதாதிஸயாத்₃நேச்ச₂யா உபாதே₃யத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஸேஷ” என்பது அடிமைக்கு இலக்கணம். ஸர்வேஸ்வரனுக்கு உகப்புண்டாகும்படி செய்வதுவே அடிமை உடையார் இயல்பு என்பது இதன் பொருள். ஜீவனானது உடலை விட்டு அகலாதபோது சொன்னபடி கேட்டும் செய்தும் ஜீவனை மகிழ்விப்பது உடல் நிலை. இதுபோல ஸர்வத்துக்கும் உயிரான அவனை மகிழ்விப்பதுவே உடல்போன்ற ஸர்வஜீவர்களுக்கும் இயல்பு என்பது புலனாகிறது. மாயவன் தன்னை வணங்க வைத்தகரணங்களன்றோ கை கால் முதலான அவயவங்கள்.

ஆழ்வார்கள் மறைப்பொருளைத் தாமுமுணர்ந்து பிறர்க்கும் உணர்த்துமவர்கள். ஆதலால் இவர்களது கலைகள் கோது = குற்றம் ஏதுமிலாதவை. பகவத் க்ருபையால் முற்றுமுணர்ந்து அவைகளைப் பொய்யில் பாடல்களாகப் பாடினார்கள். உலகுக்கு உண்மையை உணர்த்தினார்கள். ஆகவேதான் வேதார்த்தங்கள் இவர்களது அருளிச் செயல்களில் மிகவும் ஸூலபமாகக் காணக்கிடைக்கின்றன.

இத்தகைய ஞானிகளான ஆழ்வார்கள், எம்பெருமானுக்கு விதேயர்களாயும் ஸரீரம் போன்றவர்களுமான தேவதாந்தரங்களிடத்தில் வெறுப்புக் கொண்டவர்களன்று. இவ்வாழ்வார்கள் ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களைப் பரதத்தவத்திற்கு லக்ஷணமான மோக்ஷபலனுக்கு உபாயமாகக் கூறமாட்டார்கள். பகவத்கைங்கர்யம் செய்தலாகிற மோக்ஷந்தவிர வேறொரு சிற்றின்பப்பலன்களை வேண்டமாட்டார்கள். இக்காரணத்தால் இத்தேவர்களை ஆழ்வார்கள் பெரிதாக மதித்துக் கூறமாட்டார்கள். மற்றும் இவர்கள்பால் இரக்கமும் ஆதரவும் காட்டுபவர்கள் ஆழ்வார்கள். ஏனெனில் இவர்களும் நாராயணனால் படைக்கப்பெற்றவர்கள். எம்பெருமானது கைங்கர்யங்களைச் செய்ய சாதகமாக மழை முதலான பல நன்மைகளை அளிப்பவர்கள் என்று கூறுகிறார்கள்.

பலவிடங்களில் தேவதாந்தரங்கள் எம்பெருமானிடத்தில் கைங்கர்யங்களைச் செய்து வாழும் தன்மை உடையவை என்று ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திக்கிறார்கள். “வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன் தொழுதுவனாய் நின்றான்”, “இந்திரனோடு பிரமன் ஈசனிமையரெல்லாம் மந்திரமாமலர் கொண்டு மறைந்துவராய் வந்து நின்றார்” முதலான ஸ்ரீஸூக்திகள் பல காணத்தக்கவை.

முன்கூறியபடி திருக்கோவலூர்ப்பாசுரத்தில் “கற்புடைய மடக்கன்னி காவல் பூண்ட” என்றவிடம் எம்பெருமானுக்குக் காவலாகி மங்கலத்தைச் செய்வதால்

துர்க்கையைப்பற்றிக் கூறுகின்றது. இங்கு எம்பெருமானிடம் பரிவுகொண்டு நிற்கின்ற துர்க்கையையும் எம்பெருமானோடு கூட்டிப் பேசுகிறார். “அஃகும்புலியினதளுமுடையார் அவர் ஒருவர் பக்கம் நின்ற நின்ற பண்பன்” என்று திருக்குறுங்குடி எம்பெருமான் பதிகத்திலுள்ளது. இவைபோல்வன பலவுண்டு. இதே பரகாலன் திருநெடுந்தாண்டகம் என்ற திவ்யப்ரபந்தத்தில் “ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தீ ஒன்று மாகடலுருவம் ஒத்துநின்ற மூவுருவம் கண்டபோது ஒன்றும் சோதி முகிலுருவம் எம்மடிகளுருவந்தானே” என்று எம்பெருமானே தமக்கு யஜமானன்; மற்றவர்களன்று என்று தீர்மானமாகக் கூறுகின்றார். ‘வேம்பின் புழு வேம்பன்றி உண்ணாது’ என்றார்.

இதனால் இதர தேவதைகள் விஷ்ணுவிடம் பரிவு காட்டி நிற்கும்போதும், பகவத்கைங்கர்யத்துக்கு உதவிசெய்து நின்றபோதும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். எம்பெருமானுக்கு விரோதமாக இருப்பவர்களுடன் சேர்ந்து எம்பெருமானுக்கு எதிர்நிற்கும்போது இகழப்படுகிறார்கள். தங்களது நிலைகளை மறந்து ஈஸ்வரன் தாங்களே என்று நினைத்துக் காரியங்களைச் செய்யக் கூடிய நிலைகளை ஆழ்வார்கள் கொண்டாடமாட்டார்கள் என்பது புலனாகிறது.

எல்லாதேவர்களும் எம்பெருமானுக்குச் சரீரங்கள் தானேயாகிலும் ஆழ்வார்கள் இவர்களைத் தங்கட்குத் தஞ்சமாக பற்றமாட்டார்கள். பேணிலும் வரந்தரமிடுக்கிலாதவர்கள் என்று நன்குணர்ந்தவர்கள், உயிரற்ற உடல் காரியம் செய்யாது. கர்மத்துக்கு வசப்பட்ட தேவர்களால் கர்மபாஸத்தை விடுவிக்க இயலாது. தமக்கு எவ்வளவு ஸக்தி உள்ளதோ அதற்குள் அடங்கிய பலனைத்தான் தரமுடியும். தேவர்களின் ஸக்தி அளவுடையது. இவர்களளிக்கும் நன்மைகளும் அளவுடையது. ‘அந்தவத்து பூலம் தேஷாம்’ என்று கீதையில் கூறப்படுகின்றது. ‘அநுபாஸ்யாமுமுக்ஷிணாம்’ என்று மோக்ஷத்தை விரும்புமவர்கள் இவர்களை உபாயமாக எண்ண இயலாது. இவர்கள் முக்குணங்கட்கிரையானவர்கள். முக்குணங்கட்கிரையாகாத ஸத்தவ குணத்தானாகிய நாராயணனே உபாஸ்யன் என்பது வேதங்களின் ஸாரம். இது மட்டுமல்ல பல அவதாரங்களைச் செய்த நாராயணனின் சில திருவுருவங்களைத் தான் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக நினைத்து வழிபடுகின்றனர். தத்தாத்ரேயர், கார்த்தவீர்யன் முதலானவர்கள் விஷ்ணுவின் அவதாரமேயானாலும் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமானவர்களல்லர். ஏனெனில் இவர்கள் குணபூர்த்தி உடையவர்களல்லர். ஆகவே உபாஸ்யர்கள் அல்லர். அதனால் நாராயணனையே பற்றுவார்கள் ஆழ்வார்கள். எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யமாகிற மோக்ஷபலத்தையே முக்கியப் பலமாக எண்ணினார்கள். ஆதலால் இது யாரிடமிருந்து கிடைக்குமோ அவனையே தான் பற்றுவார்கள்.

எம்பெருமானைத்தவிர மற்ற தேவர்களைப் பற்றியிருப்பாரோடுக் கொஞ்சம் கூட ஆழ்வார்கள் சேரமாட்டார்கள். “மற்றுமோர் தெய்வம் உளதென்றிருப்பாரோடு உற்றிலேன்”, “மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே” “காண்பரோ கேட்பரோ தான்” இத்யாதி

பாசுரங்களை நோக்குங்கால் இது விளங்கும். ஆகவே தீதில் நல்ல நெறியிருக்கும் போது அல்லாது செய்யும் நீதி கொண்ட தேவதாந்தரபரர்களோடு கூடமாட்டார்கள் என்பது தெளிவு. ஆனால் பிறவி எடுத்த ஒருவனுக்கு மோக்ஷபலன் ஒன்றே போதுமா? என்று கேள்வி எழுகின்றது. மோக்ஷபலன் வேண்டி அதற்காக வகுத்த நற்காரியங்களைச் செய்யவே மற்ற நன்மைகள் தாமாக ஏற்படும். நெற்செய்யப் போன போது புல்பூண்டு தாமாகவே சிரமமின்றி தேயுமதுபோலே நல்லபலனாகிய பகவத்கைங்கர்யம் செய்ய, தீய பலனாகிய தரிதரம் முதலான யாவும் வந்தணுகாது. தானாகவே தேய்ந்துபோகும். “செறிந்தெழுந்த ஞானமோடு செல்வமும் சிறந்திடும்” என்பர் ஆழ்வார்கள். “ஆனீன்றகன்றுயரத்தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள் பணிந்தோம் வந்துயரை மருங்கு கண்டிலமால் வாளை மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ காளை ஒருங்கிற்று” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காணத்தக்கது. இன்னபிற ஸ்ரீஸூக்திகளும் இவ்வாறே கூறுகின்றன. ஒருவன் பகவத்கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடவே மற்ற தேவதைகளும் அறுகூலிப்பார்கள் என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

ஆகவே ஆழ்வார்கள் தங்கட்குத் தஞ்சமாக நினைத்ததையே தம்மவர்களுக்கும் உபதேசித்துத் தலைக்கட்டியருளிய திவ்யப்ரபந்தங்களில் நாராயணனைத் தவிர மற்றவர்களை எம்பெருமானுக்கு எதிராக நின்றபோது இகழ்ந்தும் பரிவர்களானபோது புகழ்ந்தும் ஸாதாரணநிலையில் உள்ளபோது பகவத்விபூதியில் அடங்கியவர்கள் என்று கருதி ஆதரவுடனும் பேசுவார்கள். ஆகவே தேவதாந்தரங்களின் உண்மையான நிலையை உலகுக்கு எடுத்துக்கூறுமவர்கள் ஆழ்வார்கள். ஆழ்வார்கள் தேவதாந்தரங் களுக்கு விரோதிகளல்லர். அவர்கள் எம்பெருமானது கட்டளைக்கிணங்க இவ்வுலகத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டுபவர்கள்; ஆனால் ப்ரபந்தங்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கட்குப் பரதத்த்வமாகவும், மோக்ஷம், ஐஸ்வர்யம் முதலான பலன்கட்கு நேரடியான காரணமும் ஆகமாட்டார்கள். வாழ உலகினில் பெய்திடவும், எம்பெருமானடியார்கட்கு நன்மை செய்வது மூலம் நாராயணனுக்கு அடிமை செய்யவும் படைக்கப்பட்டவரே யாவர். மோக்ஷோபாயமாக இத்தேவர்கள் ஆகமாட்டார்கள் என்பது “எருத்துக்கொடி யுடையானும் பிரமனும் இந்தினும் மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவி என்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ண மறுபிறவி தவிரத் திருத்தி உன் கோயில் கடைப்புக் பெய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்” என்று பரதத்துவ நிர்ணயம் செய்த பட்டர்பிரான் ஸ்ரீஸூக்தியால் தெளிவாக நன்குணரலாம். ஆக இவ்வாழ்வார்களது மேற்கண்ட முடிவே நமது எல்லா ஆசார்யர்களுக்கும் முடிவான கொள்கையாகும். அதுவே ப்ரபந்தங்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் தஞ்சமான ஒரு பொருள் என்பது புலப்படும்.